

Sentencja

- 1) Wykładni rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych („Rzym I”) i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 864/2007 z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczącego prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych („Rzym II”) należy dokonywać w ten sposób, że bez uszczerbku dla art. 1 ust. 3 każdego z tych rozporządzeń prawo właściwe dla powództwa o zaprzestanie szkodliwych praktyk w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/22/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie nakazów zaprzestania szkodliwych praktyk w celu ochrony interesów konsumentów, skierowanego przeciwko stosowaniu kwestionowanych niedozwolonych postanowień umownych przez mające siedzibę w państwie członkowskim przedsiębiorstwo, które zawiera umowy w handlu elektronicznym z konsumentami mającymi miejsce zamieszkania w innych państwach członkowskich, w szczególności w państwie sądu orzekającego, należy ustalić zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 864/2007, podczas gdy prawo właściwe dla oceny danego postanowienia umownego powinno zawsze być ustalane na podstawie rozporządzenia nr 593/2008, bez względu na to, czy oceny tej dokonuje się w kontekście powództwa indywidualnego, czy powództwa zbiorowego.
- 2) Wykładni art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy dokonywać w ten sposób, że postanowienie ogólnych warunków sprzedaży przedsiębiorcy, które nie zostało indywidualnie wynegocjowane, a zgodnie z którym prawo państwa członkowskiego siedziby tego przedsiębiorcy reguluje umowę zawartą w obrocie elektronicznym z konsumentem, jest niedozwolone w zakresie, w jakim wprowadza tego konsumenta w błąd, dając mu do zrozumienia, że jedynie prawo tego państwa członkowskiego znajduje zastosowanie do umowy, i nie informując go o tym, iż korzysta on również, na podstawie art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 593/2008, z ochrony zapewnianej mu przez bezwzględnie wiążące przepisy prawa, które byłoby właściwe w braku tej klauzuli – czego zbadanie należy do sądu krajowego w świetle wszystkich istotnych okoliczności sprawy.
- 3) Wykładni art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych należy dokonywać w ten sposób, że przetwarzanie danych osobowych dokonywane przez przedsiębiorstwo handlu elektronicznego jest regulowane prawem państwa członkowskiego, do którego przedsiębiorstwo to kieruje swoją działalność, jeśli okaże się, że przedsiębiorstwo to przetwarza rozpatrywane dane w kontekście prowadzenia działalności gospodarczej w tym państwie członkowskim. Ocena, czy ta okoliczność ma miejsce, należy do sądu krajowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 221 z 6.7.2015.

Wyrok Trybunału (duga izba) z dnia 28 lipca 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni/Istituto Nazionale di Statistica – ISTAT, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell’Economia e delle Finanze

(Sprawa C-240/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywa 2002/21/WE — Artykuł 3 — Bezstronność i niezależność krajowych organów regulacyjnych — Dyrektywa 2002/20/WE — Artykuł 12 — Opłaty administracyjne — Objęcie krajowego organu regulacyjnego zakresem zastosowania przepisów obowiązujących w dziedzinie finansów publicznych oraz przepisów przewidujących ograniczenie i racjonalizację wydatków administracji publicznej)

(2016/C 350/11)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

Strona pozwana: Istituto Nazionale di Statistica – ISTAT, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell’Economia e delle Finanze

Sentencja

Wykładni art. 3 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej), zmienionej dyrektywą nr 2009/140/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 listopada 2009 r., i art. 12 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) należy dokonywać w taki sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, które obejmują krajowy organ regulacyjny w rozumieniu dyrektywy 2002/21, zmienionej dyrektywą 2009/140, zakresem zastosowania przepisów krajowych obowiązujących w dziedzinie finansów publicznych, a w szczególności przepisów przewidujących ograniczenie i racjonalizację wydatków administracji publicznej, takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 302 z 14.9.2015.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lipca 2016 r. – Johannes Tomana i in./Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-330/15 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom należącym do rządu Zimbabwe albo osobom i podmiotom z nimi powiązanim — Wykaz osób, grup i podmiotów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Umieszczenie nazwisk lub nazw skarżących w wykazie)

(2016/C 350/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Johannes Tomana i in. (przedstawiciele: M. O’Kane, Solicitor, M. Lester i Z. Al-Rikabi, Barristers)

Pozostałe strony postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: B. Driessen i A. Vitro, pełnomocnicy); Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Georgieva, M. Konstantinidis i T. Scharf, pełnomocnicy), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: M. Holt, pełnomocnik, wspierany przez S. Lee, barrister)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Johannes Tomana oraz 120 pozostałych skarżących, których nazwiska i nazwy zostały wymienione w załączniku do wyroku, pokrywają, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej i Komisję Europejską.
- 3) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 302 z 14.9.2015.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Treviso – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Giuseppemu Astonemu

(Sprawa C-332/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 167, 168, 178–182, 193, 206, 242, 244, 250, 252 i 273 — Prawo do odliczenia podatku VAT — Wymogi materialne — Wymogi formalne — Termin zawity — Przepisy krajowe wykluczające prawo do odliczenia w wypadku nieprzestrzegania większości wymogów formalnych — Oszustwo podatkowe)

(2016/C 350/13)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Treviso